

ЂОРЂО СЛАДОЈЕ

БЛАГО ТЕБИ ДУНАВЕ

ЛАКШЕ ЈЕ БИЛО

Лакше је било да се пева
И у рату и после рата
Већ догођено да се слути
И по свршетку да се гата

Лакше је било да се тули
И у маглама по беспућу
Него о овом што ти бескрај
И страх од краја већ шапућу

Лакше је било да се муца
О понорима васионе
Него о њима што те опет
Из контумаца у збег згоне

Лакше је било и без муза
У сонету као у рову
То распарено римовати
И угађати сваком слову

Лакше је било и ниткова
Жалобним стихом на трен таћи
Него ли брата препознати
И још у брату срце наћи

Лакше је било да се цвили
И запомаже дечјим криком
Него немети пред ужасом
И пред погребном статистиком

А можда збиља нема смисла
Певати након Јасеновца –
Али где ће спасти барем
Ова сирота сузна словца

ПРЕД ИКОНОМ СВЕТОГ ГЕОРГИЈА

Као да на трен стрекну пред ужасом
И продужи мирно пут вечности касом
Остављајући у ропцу аждају
Бедним песницима да се њоме мају

Славим то копље које нема свлада
Ал ко ће комарца и звер од обада
И њихов накот – спаси и опрости –
Да ми без страха стигну славски гости

Већ их дуго нема ко ће знати шта је –
Можда их је негде баш сенка аждаје
Пресрела у сумрак на пустом раскршћу
Па ми од тог свеће у чираку дршћу

А из кандила ко да неко прети –
Биће ту још посла заштитниче свети

НЕМИНОВНА ПЕСМА

Ко би се овом надо –
И моја драга стари
Ал срце ни да трепне
Не чује и не мари

Стари свечано тихо
Попут априлског снега
Ничу младице бора
Мале малине пега

У струку где још хуји
Мећава младог жита
Промешкољи се сало
У ињу целулита

Реума богме стегне
Мигрене дуго трају
Све чешће је у ћутњи
У далекоме крају

Кад проспе крчаг смеха
Па лице свега гране
И у мом рушном гнезду
На трен ућутка вране

Неминовно је ипак –
Стари и моја драга
Али не хаје срце
Та луда слепа рага

КЕРОВОЋА

Једино ја ти немам свога верног љубимца
Па базам сам околу попут покислог кривца

Ни пудлице ни хрта ни ловнога ни торног
Да га набављам сада касно је и зазорно

Једва и себе држим на квартиру и храни
И чиме да ме теши од чега да ме брани

Кад немам ону кућу ни њене укућане
Ни стадо ни пастира па да радосно лане

И немам чарну шуму препуну вилењака
Из које Месец сјајне кроз зенице курјака

У чопору шетача као да сам од дима –
Нико ми не види ланац ни оног што га цима

Ни тугу доживотну која ме изнутра глође –
Што ти се не домогах – ни чина керовође

БЛАГО ТЕБИ ДУНАВЕ

Благо теби Дунаве
Сило на земљи непролазна
Велможо међ водама
Овог и оног света

Ти ниси био
Никада слаб и мали
Ни стар ни млад
Ни неутешно сам

Ти примаш очински
Уморне притоке
А дивље поточиће
Свадљиве бујичаве
Што се залећу на нас
На куће и ћуприје
Шапатом сркнеш

Не мариш за обале
И обалске страже
За наше смешне
Уставе и насипе
Јер сила јеси
И у најтишем валу
Мехурићу и капи –
У истом трену
На извору и ушћу

Певаш у Црној шуми
У Црном мору светлиш
Вазда на циљу
Увек у својој кући –
Благо теби Дунаве

ОПОМЕНА

Стојте себарске шљиве ви трешње и кајсије –
Још мало стрпите се – цветајте што касније
Бојте се луде Марте која по ињу чара
Та је покрова безброј откала од бехара

Склањајте се у дупље и под врапчија крила –
Ето студене војске на коњима априла
Склапај латице ружо не узноси се жбуне
Таквих глава и круна већ су нам јаме пуне

Куд сте ми пораниле петровке прворотке
Ако вас не згроми крупа хоће кукасте мотке
Ко обешене ено гиздаве ресе висе –
Од касне лукаве сорте понечем учите се

Стишајте бруј под кором у пупољцима цику
Незвана стиже слана на свадбу у вишњику
О јагорчико сузна залуд се смешиш мразу –
Скриј се међ ове речи процвале у поразу

Што су виделе стопут и вилено и свело
У дитирамбу чуле запевку и опело –
Стојте кајсије луде тако сам цвао и ја
А сад ме одгуркују – и кактус и саксија

ПОЗНИЦА

Негде у кутку чамати
И на дистихе дисати
Кашљати псећи храмати
Дуванским димом писати

По собној степи лутати
И своје кљусе декати
Увреде света гутати
Потоњу уру чекати

Не клети и не кумити
Кад дође онај репати
Прекрстити се умити
И неком драгом тепати

Слушати јаме зловека
И крик што отуд одјекне
Згулити маску човека
И бити то што претекне

Кап сунчевине михоље
У судњу чашу долити
Не излазити у поље
Већ се за брата молити

По јутру срце навити
И зделом посног варива
Господе Тебе славити
За све то што ми дарива

С врапцима благо делити
Понекад кришом плакати –
У малу кап се прелити
И у сну твоме сјајкати